

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 593

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 august 2008

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 641 din 10 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 lit. a) teza întâi din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2—3	Decizia nr. 822 din 7 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice	17—20
Decizia nr. 706 din 17 iunie 2008 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 ¹ —8 ⁵ de la articolul unic pct. 19 (art. 53 pct. 5) din Legea nr. 442/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări	3—5	Decizia nr. 836 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă	21—22
Decizia nr. 722 din 17 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. 2, art. 137, art. 161 și art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă	6—8	Decizia nr. 841 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România	22—24
Decizia nr. 728 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	8—9	Decizia nr. 844 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil	24—25
Decizia nr. 761 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	10—11	Decizia nr. 877 din 10 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi	25—26
Decizia nr. 781 din 1 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 ² alin. 3 și art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 74 alin. (4)—(6), art. 78 și art. 82 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	12—13	Decizia nr. 878 din 10 iulie 2008 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și ale art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007	27—28
Decizia nr. 799 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă și ale art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	14—15	Decizia nr. 889 din 10 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România	29—30
Decizia nr. 804 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. 1 și ale art. 316 din Codul de procedură civilă	15—16	Decizia nr. 891 din 10 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor	30—32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 641**

din 10 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 lit. a) teza întâi din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 lit. a) teza întâi din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ionel Găgeanu și Elena-Rodica Găgeanu în Dosarul nr. 293/59/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal răspunde avocatul Lucia Mureșan, pentru autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, solicitând Curții ca, interpretând textul de lege criticat, să constate că acesta încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 44 alin. (2) și (4) din Constituție; depune la dosar note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public, luând cuvântul, solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 293/59/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 lit. a) teza întâi din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Ionel Găgeanu și Elena-Rodica Găgeanu într-o cauză având ca obiect o contestație împotriva unei decizii de respingere a notificării formulate în temeiul prevederilor Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 18 lit. a) teza întâi din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 44 alin. (2) din Constituție, deoarece persoanele care au fost acționare la o persoană juridică proprietară a unor imobile sunt îndreptățite să beneficieze de măsuri reparatorii numai în echivalent, deși bunurile există în materialitatea lor, fiind comod partajabile în natură. Textul criticat contravine și dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată întrucât autorii acesteia

solicită Curții Constituționale modificarea dispoziției legale, deși activitatea de legiferare este atributul exclusiv al legiuitorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât cererea de a se constata că reglementarea este insuficientă nu constituie un veritabil motiv de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, susținerea părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 18 lit. a) teza întâi din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul cuprins:

„Măsurile reparatorii se stabilesc numai în echivalent și în următoarele cazuri:

a) persoana îndreptățită era asociat la persoana juridică proprietară a imobilelor și a activelor la data preluării acestora în mod abuziv, cu excepția cazului în care persoana îndreptățită era unic asociat sau persoanele îndreptățite asociate erau membri ai aceleiași familii.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 44 alin. (2) referitoare la dreptul de proprietate, precum și dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu ocazia dezbaterii excepției, autorii acesteia, prin reprezentant, au cerut ca textul criticat să fie examinat și în raport de dispozițiile alin. (4) al art. 44 din Constituție. Această cerere nu respectă dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 de organizare și funcționare a Curții Constituționale, potrivit cărora *„Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”*. Conform dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, *„Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor [...]”*. Rezultă, chiar din norma constituțională, că motivarea excepției cu indicarea prevederilor constituționale

încălcate prin textul de lege criticat, precum și a substanței contrarietății trebuie făcută anterior sesizării Curții, și anume în momentul ridicării excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată. Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe numai în limitele sesizării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, urmând să fie respinsă.

Textul criticat face parte din actele normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă foștilor proprietari ai imobilelor care au trecut abuziv în proprietatea statului în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989; prin acest text s-a stabilit că acționarii la persoane juridice proprietare ale imobilelor trecute în mod abuziv în proprietatea statului au dreptul la despăgubiri prin echivalent. În jurisprudența Curții Constituționale în materie s-a statuat că cei îndreptățiți la acordarea de măsuri reparatorii nu sunt proprietari, ci au doar vocația de a deveni proprietari, astfel încât dispozițiile legale care reglementează modul de acordare a măsurilor reparatorii nu pot să încalce dispozițiile art. 44 alin. (2) din Constituție referitoare la dreptul de proprietate, întrucât dreptul de proprietate al celor îndreptățiți este inexistent. Problema garantării și ocrotirii dreptului de proprietate se pune numai după constituirea și reconstituirea dreptului de proprietate. În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în care a statuat că dreptul fostului proprietar de a i se restitui

imobilul sau de a primi despăgubiri se naște în viitor, prin aplicarea prevederilor legii care îi reconstituie aceste drepturi, de exemplu, Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995.

Curtea Constituțională constată că, pentru aceleași considerente, dispozițiile criticate nu sunt contrare nici prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, Curtea constată că este nefondată și critica potrivit căreia prevederile legale contravin și dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece legiuitorul este îndreptățit ca pentru situații deosebite să aplice un tratament juridic diferit. Astfel, legiuitorul poate opta ca, pentru rațiuni de interes general, să acorde persoanelor îndreptățite măsuri reparatorii prin restituirea în natură a imobilelor, dacă acestea au avut un drept de proprietate asupra lor sau să acorde despăgubiri persoanelor îndreptățite care erau acționari la persoane juridice proprietare ale unor imobile. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament juridic diferit. De exemplu, Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 lit. a) teza întâi din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ionel Găgeanu și Elena-Rodica Găgeanu în Dosarul nr. 293/59/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 706

din 17 iunie 2008

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81—85 de la articolul unic pct. 19 (art. 53 pct. 5) din Legea nr. 442/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări, modificată și completată prin Legea nr. 442/2004, excepție ridicată de Primăria Municipiului Piatra Neamț în Dosarul nr. 28.167/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81—85 din Ordonanța de urgență a Guvernului

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 28.167/3/CA/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81—85 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări, modificată și completată prin Legea nr. 442/2004**, excepție ridicată de Primăria Municipiului Piatra Neamț într-o cauză având ca obiect o acțiune în vederea obligării emiterii unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 81—85 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări, modificată și completată prin Legea nr. 442/2004, încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și pe cele ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) din Constituție, deoarece creează pentru Societatea Comercială „Rodipet” — S.A. o situație dominantă pe piața difuzării presei prin concesionarea directă a celor mai bune amplasamente destinate chioșcurilor pentru difuzarea presei, încălcându-se astfel principiul concurenței loiale. Se mai arată că instituirea obligației autorităților locale de concesionare directă contravine principiilor *autonomiei locale* și al *deconcentrării serviciilor publice*, consacrate de art. 120 alin. (1) din Constituție. Prevederile criticate încalcă și dispozițiile art. 44 alin. (1) teza întâi și pe cele ale art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, deoarece încalcă dreptul de dispoziție al unității administrativ-teritoriale. În motivarea excepției, autorul acesteia invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt contrare dispozițiilor art. 136 alin. (4) din Constituție, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, prin care s-a statuat că sunt neconstituționale prevederile legale ce obligă autoritățile publice să atribuie unor persoane juridice nominalizate bunurile proprietate publică sau activitățile și serviciile publice de interes local, prin contract de concesiune. Mai apreciază că prevederile criticate contravin și dispozițiilor art. 136 alin. (4) din Constituție potrivit cărora concesionarea se poate face în condițiile legii organice, Legea nr. 442/2004 fiind o lege ordinară. De asemenea, contravin și dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât statul are obligația stabilirii unui cadru concurențial, care să asigure concurența loială. Critica referitoare la contrarietatea față de dispozițiile art. 16 din Constituție este neîntemeiată, deoarece principiul egalității este aplicabil cetățenilor, iar nu persoanelor juridice. Este neîntemeiată și critica referitoare la încălcarea art. 44 din Constituție, pentru motivul că, referitor la domeniul proprietății private, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate privată. Cât privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 120 alin. (1) din Constituție, consideră că acestea nu au incidentă în cauză.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 81—85 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 30 aprilie 2004. În realitate, aceste dispoziții sunt cuprinse în Legea nr. 442/2004, pentru aprobarea ordonanței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.005 din 1 noiembrie 2004, și anume la articolul unic, punctul 19, având următorul cuprins: „*Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26 din 29 aprilie 2004 [...], cu următoarele modificări și completări:*

[...]

19. După articolul 52 se introduc articolele 53—55 cu următorul cuprins:

«Art. 53. — Ordonanța Guvernului nr. 45/2004 [...] se modifică și se completează astfel:

[...]

5. După articolul 8 se introduc articolele 81—85 cu următorul cuprins:

„Art. 81. — Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor, terenurile aflate în proprietatea publică sau privată a statului, respectiv a unităților administrativ-teritoriale pe care sunt amplasate puncte de vânzare ale Societății Comerciale «Rodipet» — S.A. București, cu excepția celor din municipiul București, se atribuie acesteia printr-un contract de concesiune, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe.

Art. 82. — Concesiunea se face fără întocmirea unui studiu de oportunitate sau a unui caiet de sarcini și fără o formă de publicitate, prin negociere directă între cedent și societatea comercială, excepție făcând situațiile în care planul de urbanism general, aprobat de autoritățile locale, impune schimbarea locației cu una identică ca suprafață și așezare comercială.

Art. 83. — Contractul de concesiune se încheie pe o durată de maximum 49 de ani, cu prelungirea de drept pe o durată de 24 de ani și 6 luni în situația în care Societatea Comercială «Rodipet» — S.A. București continuă exploatarea terenului concesionat pentru realizarea scopului inițial.

Art. 84. — Societatea Comercială «Rodipet» — S.A. București beneficiază de atribuirea directă printr-un contract de concesiune a terenurilor aflate în proprietatea publică sau privată a statului, respectiv a unităților administrativ-teritoriale, cu excepția celor din municipiul București, pe care vor fi amplasate punctele de vânzare realizate pentru îndeplinirea programului de investiții asumat prin contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni.

Art. 85. — Concesiunea, potrivit prezentei ordonanțe, are ca obiect exclusiv utilizarea de către Societatea Comercială «Rodipet» — S.A. București a terenurilor pentru amplasarea punctelor de vânzare în scopul îndeplinirii obiectului de activitate și nu poate fi extinsă la alte activități.»”

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse la art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) teza întâi referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 120 alin. (1) în partea referitoare la principiile autonomiei locale și

fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

deconcentrării serviciilor publice și art. 136 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea prin lege a proprietății publice.

1. Critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție

Curtea constată că egalitatea este un drept fundamental aplicabil persoanelor fizice, care garantează egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, iar nu și persoanelor juridice. Persoanele juridice își pot exercita numai acele drepturi și își pot asuma acele obligații care decurg din capacitatea lor juridică, stabilită prin actul normativ sau prin actul constitutiv de înființare. Așadar, exercitarea în mod diferențiat a drepturilor și asumarea obligațiilor persoanelor juridice concurează la realizarea funcțiilor statului și la satisfacerea cerințelor atât de diverse ale societății umane.

2. Critica referitoare la încălcarea art. 120 alin. (1) din Constituție

Dispozițiile art. 120 alin. (1) din Constituție se referă la principiul autonomiei locale și la cel al deconcentrării serviciilor publice în cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu la existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu. Prin urmare, critica examinată nu are relevanță în cauză.

3. Critica referitoare la încălcarea art. 44 alin. (1) teza întâi, ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și ale art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție

Curtea Constituțională constată că este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia textul criticat înlătură posibilitatea autorităților publice de a dispune liber de bunurile aflate în proprietatea publică sau privată a unităților administrativ-teritoriale, în condițiile legii privind regimul concesiunilor. În principiu, dreptul de proprietate publică este garantat și ocrotit prin lege, acesta însă nu are un caracter imuabil. Chiar în privința concesiunii bunurilor proprietate publică, legiuitorul constituant a prevăzut la art. 136 alin. (4) din Legea fundamentală că astfel de bunuri pot fi concesionate în condițiile legii organice. Dreptul de concesiune nu este un intermediu de restrângere a dreptului de proprietate, ci el este o instituție juridică specifică de dare în exploatare a bunurilor statului sau a unităților administrativ-teritoriale și de intrare a lor în circuitul economic.

De asemenea, Curtea constată că măsura prevăzută de textul criticat pentru neconstituționalitate poate fi considerată ca fiind menită să asigure „crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție” în domeniul difuzării publicațiilor periodice, fiind deci în consens cu dispozițiile

art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Pentru a organiza economia României în conformitate cu dispozițiile alin. (1) al aceluiași articol, pe baza principiului liberei inițiative și al liberei concurențe, menite să garanteze funcționarea economiei de piață, statul român a elaborat, la nivel legislativ, strategia de privatizare, care a fost inițiată prin Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990. Este de reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări se integrează coerent în strategia națională de privatizare. Examinând constituționalitatea dispozițiilor criticate, Curtea Constituțională trebuie să țină seama de faptul că economia românească, în parte, este încă în fază de tranziție către economia de piață. De aceea nu se poate susține că textul criticat încalcă principiile liberei inițiative și al liberei concurențe. Altminteri, ar însemna să se constate că întregul proces de privatizare s-a derulat cu încălcarea Constituției. Însă Curtea reține că instanțele de judecată, prin care, în temeiul art. 126 din Constituție, se realizează justiția, sunt competente să aprecieze dacă dispozițiile criticate mai sunt sau nu aplicabile în cauză, în raport cu stadiul procesului de privatizare al Societății Comerciale „Rodipet” — S.A.

Ca argument pentru soluția de respingere a excepției, mai aratăm că dreptul de dispoziție al unităților administrativ-teritoriale este reglementat la nivel legal, și anume prin Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia. De aceea, legiuitorul ordinar poate ca, pentru salvagardarea unui interes public, să dispună, prin lege, asupra condițiilor de trecere a unor bunuri din domeniul public sau privat al unităților administrativ-teritoriale în domeniul statului. În egală măsură, legiuitorul își poate exercita prerogativa de exponent al suveranității naționale și să reglementeze, în respectul Constituției, constituirea unor drepturi reale în favoarea unor persoane juridice ce desfășoară activități de utilitate publică.

Față de aceste considerente expuse în limitele sesizării de neconstituționalitate, Curtea constată că excepția este nefondată, urmând să o respingă ca atare.

În același sens s-a mai pronunțat Curtea Constituțională, de exemplu prin Decizia nr. 434 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 9 mai 2008.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹—8⁵ de la articolul unic pct. 19 (art. 53 pct. 5) din Legea nr. 442/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări, excepție ridicată de Pimăria Municipiului Piatra-Neamț în Dosarul nr. 28.167/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 722

din 17 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor

art. 105 alin. 2, art. 137, art. 161 și art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. 2, art. 137, art. 161 și art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Banca Internațională a Religiiilor, prin lichidator judiciar RVA Insolvency Specialists S.P.R.L., în Dosarul nr. 1.769/283/2006 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă avocatul stagiar Ionel Iliescu, cu delegație de substituție pentru avocatul Cosmin Vasile, cu împuternicire avocațială la dosar, pentru RVA Insolvency Specialists S.P.R.L., precum și avocatul Marius Epure, cu împuternicire avocațială depusă în ședință, pentru Centrul Internațional Ecumenic și Consiliul de administrație al Băncii Internaționale a Religiiilor.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către avocatul Cosmin Vasile, prin care solicită acordarea unui termen de judecată, deoarece este în imposibilitate de prezentare din motive medicale. A anexat la această cerere adevărul medicală, eliberată de Casa de Sănătate a Avocaților — Filiala București.

Avocatul stagiar Ionel Iliescu arată că avocatul Cosmin Vasile nu se poate prezenta la acest termen de judecată din motive medicale, fapt dovedit cu adevărul medicală.

Apărătorul ales al părților Centrul Internațional Ecumenic și Consiliul de administrație al Băncii Internaționale a Religiiilor solicită respingerea cererii de amânare, întrucât, potrivit legii, avocatul în imposibilitate de prezentare are obligația de a asigura substituția sa de către un alt avocat.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea de amânare.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul părților Centrul Internațional Ecumenic și Consiliul de administrație al Băncii Internaționale a Religiiilor solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, făcând referire și la jurisprudența Curții Constituționale. Depune și concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.769/283/2006, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. 2, art. 137, art. 161 și art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Banca Internațională a Religiiilor, prin lichidator judiciar RVA Insolvency Specialists S.P.R.L., în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea nulității absolute a actelor de executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât prin aplicarea dispozițiilor legale se ajunge la anularea efectelor unei hotărâri judecătorești și la instituirea unei alte căi de atac decât cele prevăzute de lege. Totodată, arată că dispozițiile criticate stabilesc un regim al nulităților care îngreșește accesul liber la justiție.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt norme de procedură, în deplină concordanță cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 105 alin. 2, art. 137, art. 161 și art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 105 alin. 2: „*Actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcționar necompetent se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor. În cazul nulităților prevăzute anume de lege, vătămarea se presupune până la dovada contrarie.*”;

— Art. 137: „*Instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.*

Excepțiile nu vor putea fi unite cu fondul decât dacă pentru judecarea lor este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu dezlegarea în fond a pricinii.”;

— Art. 161: „Când instanța constată lipsa capacității de exercițiu al drepturilor procedurale a părții sau când reprezentantul părții nu face dovada calității sale, se poate da un termen pentru împlinirea acestor lipsuri.

Dacă lipsurile nu se împlinesc, instanța va anula cererea.”;

Dispozițiile art. 399 și următoarele fac parte din secțiunea VI — „Contestația la executare” din capitolul I — „Dispoziții generale” al cărții a V-a — „Despre executarea silită”.

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește art. 399 și următoarele, cuprinse în secțiunea VI — „Contestația la executare” din capitolul I — „Dispoziții generale” al cărții a V-a — „Despre executarea silită” din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu, prin Decizia nr. 249 din 12 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iulie 2003, sau prin Decizia nr. 454 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 23 decembrie 2003, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut, în esență, că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

Referitor la prevederile art. 137 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 64/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 2 iunie 1999, Curtea a reținut că acestea nu contravin art. 21 din Constituție și nici altor dispoziții constituționale. Prevederile art. 137 din Codul de procedură civilă reglementează doar ordinea în cadrul judecății, iar nu întreaga problematică a excepțiilor, obligând instanța de judecată să se pronunțe, înainte de a intra în fondul dezbaterilor, asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac de prisos, în total sau în parte, cercetarea în fond a pricinii. Aceasta pentru a evita o judecată inutilă sau efectuarea unor acte de procedură care apoi ar trebui refăcute la altă instanță. Textul criticat asigură o legală administrare a justiției, referindu-se la situații ulterioare sesizării instanței judecătorești, și se înscrie în spiritul principiilor constituționale de dreptate și justiție.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În plus, Curtea constată că susținerile autorului excepției referitoare la posibilitatea anulării unei hotărâri judecătorești ce

constituie titlu executoriu sunt neîntemeiate, deoarece contestația la executare este un mijloc procedural prin care se poate obține anularea oricărui act de executare, nicidecum anularea unei hotărâri judecătorești. Instanța de judecată ce soluționează contestația va analiza dacă actele de executare se realizează cu respectarea dispozițiilor legale sau va stabili înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului ce se execută. Astfel, motivele invocate pe calea contestației la executare nu pot să se refere la chestiuni de fond, întrucât acestea au putut fi invocate în cursul judecății în fond sau prin exercitarea căilor de atac împotriva hotărârii judecătorești ce constituie titlu executoriu. Curtea reține că, numai în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu și numai dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac. Prin urmare, dispozițiile criticate sunt în concordanță cu cele ale art. 129 din Constituție.

Totodată, potrivit alin. 2 al art. 399 din Codul de procedură civilă, nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită sau la efectuarea oricărui act de executare atrage anularea „actului nelegal”, deci a actului de executare silită, iar nu a titlului executoriu, în speță o hotărâre judecătorească.

Cât privește dispozițiile art. 105 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea instituie nulitatea ca sancțiune procedurală care intervine — în anumite condiții — în cazul actului de procedură care nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru validitatea lui, fiind, așadar, în deplină concordanță cu prevederile constituționale. Astfel, nu se poate susține că s-ar putea ajunge la situația în care orice persoană interesată să poată solicita, în temeiul art. 105 alin. 2 din Codul de procedură civilă, constatarea nulității absolute a unei hotărâri judecătorești.

Referitor la criticile de neconstituționalitate privind posibilitatea acordării unui singur termen de judecată în cazul în care instanța constată lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale a părții sau când reprezentantul părții nu face dovada calității sale, Curtea constată că dispozițiile art. 161 din Codul de procedură civilă sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 21 și ale art. 24 din Constituție. Astfel, pentru respectarea dreptului la apărare, legiuitorul a reglementat o soluție firească, și anume aceea de a se acorda un termen de judecată pentru împlinirea acestor lipsuri, iar dacă acestea nu se împlinesc, se va anula cererea. Dacă ar exista posibilitatea acordării mai multor termene de judecată pentru împlinirea acestor lipsuri, s-ar putea ajunge la tergiversarea nepermisă a cauzei.

Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată, pe de-o parte, că dispozițiile criticate nu instituie discriminări de natură a conduce la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, iar pe de altă parte, că nici prevederile art. 53 din Legea fundamentală nu sunt încălcate prin dispozițiile de lege criticate, deoarece nu s-a reținut restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională pretins a fi încălcată.

În final, Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut desigur ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea a constatat că reglementările deduse controlului satisfac exigențele impuse de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 16, art. 21, art. 24 și art. 53 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. 2, art. 137, art. 161 și art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Banca Internațională a Religiiilor, prin lichidator judiciar RVA Insolvency Specialists S.P.R.L., în Dosarul nr. 1.769/283/2006 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 728

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de George Adrian Tofan în Dosarul nr. 6.255/200/2007 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, deoarece, prin criticile formulate, autorul acesteia urmărește, în realitate, modificarea textului de lege criticat, operațiune ce nu aparține însă competenței Curții Constituționale. În subsidiar, apreciază că prevederile art. 2 pct. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor nu contravin normelor constituționale invocate.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.255/200/2007, **Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de George Adrian Tofan într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale întrucât exclud posibilitatea ca recursul să fie judecat în toate cazurile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, ceea ce este de natură să încalce dreptul părților la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv la o instanță națională, principiul egalității, principiul universalității, principiul statului de drept și dreptul la apărare.

Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 2.733 din 7 aprilie 2008, punctul său de vedere în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată,

deoarece textele legale atacate nu contravin Constituției și nici Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 pct. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin art. 1 pct. 2, respectiv pct. 45 din Legea nr. 219/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 25 iulie 2001, aprobată prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă: „*Tribunalul judecă: (...)*”

3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului.”;

— Art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă: „*Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.*”

Recursul se soluționează de instanța imediat superioară celei care a pronunțat hotărârea în apel.”

Excepția de neconstituționalitate se întemeiază pe prevederile constituționale ale art. 11 alin. (2) referitoare la

apartenența la dreptul intern a tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, art. 16 alin. (1) și (2) privind principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare, art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”, art. 126 — „*Instanțele judecătorești*” și ale art. 135 alin. (1) și (2) referitoare la principiile economiei de piață și obligațiile corespunzătoare ale statului român. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică, în esență, modalitatea prin care legiuitorul a reglementat competența materială a instanțelor de judecată, considerând că astfel sunt încălcate dreptul părților la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv la o instanță națională, principiul egalității, principiul universalității, principiul statului de drept și dreptul la apărare. În plus, autorul excepției apreciază că, „pentru o unitară aplicare a legii, recursul trebuie să fie judecat de către o instanță națională, în cazul nostru Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Or, Curtea constată că asemenea susțineri, care vizează, practic, modificarea unor soluții legislative în sensul dorit de autorul excepției, nu pot avea caracterul unor veritabile critici de neconstituționalitate. Totodată, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai cu privire la constituționalitatea actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

În plus, deși autorul excepției menționează ca obiect al acesteia și prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, Curtea constată că nu există formulate critici de neconstituționalitate care să evidențieze pretinsa relație de contrarietate dintre acest act normativ și prevederile Constituției. Întrucât, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”, rezultă că și sub acest aspect excepția de neconstituționalitate are caracter inadmisibil.

În consecință, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de George Adrian Tofan în Dosarul nr. 6.255/200/2007 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 761

din 24 iunie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (3)
din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole
și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991
și ale Legii nr. 169/1997**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Direcția Silvică Sibiu în Dosarul nr. 6.079/306/2007 al Judecătorei Sibiu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele Curții Constituționale dispune apelul și în Dosarul nr. 1.021D/2008, având ca obiect prevederile art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 1/2000, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Direcția Silvică Sibiu în Dosarul nr. 6.027/306/2007 al Judecătorei Sibiu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării celor două dosare înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 1.021D/2008 la Dosarul nr. 909D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 și de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate cu privire la prevederile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 1/2000, întrucât Curtea a admis excepția prin Decizia nr. 602 din 20 mai 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.079/306/2007, și Încheierea din 27 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.027/306/2007, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 1/2000**

pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997. Excepția a fost ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Direcția Silvică Sibiu în acțiuni civile formulate de Comuna Cristian și Comuna Rășinari privind reconstituirea dreptului de proprietate, în temeiul art. 31 din Legea nr. 1/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile criticate sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, întrucât permit persoanelor cărora li se reconstituie dreptul de proprietate asupra terenurilor forestiere să dobândească în proprietate și bunuri, respectiv construcții cu destinație specială care nu le-au aparținut niciodată și la edificarea cărora nu au participat. Consideră că textele de lege criticate sunt contrare și dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3), deoarece eludează dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil al proprietarilor bunurilor asupra cărora se reconstituie dreptul de proprietate.

Judecătoria Sibiu, având o opinie identică în cele două dosare, apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate. Arată că accesul liber la justiție este garantat prin normele procedurale care permit forme de intervenție, atunci când se justifică un interes. De asemenea, consideră că principiul egalității de tratament poate avea în vedere numai subiecte de drept aflate în situații identice. Totodată, apreciază că stabilirea persoanei îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, în condițiile art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 1/2000, este un aspect de interpretare și aplicare a legii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale, nefiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 și ale art. 44 alin. (1), (2) și (3).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole

și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000. Art. 31 a fost modificat prin art. I pct. 36 din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Prevederile art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 1/2000 au următorul cuprins:

„(1) *Construcțiile de pe terenurile forestiere care se retrocedează prin efectul prezentei legi și care au făcut parte din exploatarea forestieră la data trecerii în proprietatea statului se restituie foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora. [...]*

(3) *Construcțiile de pe terenurile forestiere, inclusiv cele de corectare a torenților, drumurile forestiere, sediile de cantoane silvice, cabanele de vânătoare, pepinierele, alte amenajări silvice, instalații sau mijloace fixe, inclusiv cele aflate în curs de execuție, amplasate în suprafețele care fac obiectul retrocedării, trec în proprietatea persoanelor fizice sau juridice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor.”*

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 44 alin. (1), (2) și (3) privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 31 alin. (3) din Legea nr. 1/2000 a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 602 din 20 mai 2008 [în curs de publicare*]), Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Curtea reține că, deși decizia menționată nu a fost încă publicată în Monitorul Oficial al României, iar potrivit art. 147 alin. (4) teza a doua din Constituție, „(...) *De la data publicării, deciziile sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor*”, sunt aplicabile în cauză prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevăd că „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Împrejurarea că decizia

anterioară nu a fost încă publicată nu are relevanță față de Curte, soluția prin care s-a constatat neconstituționalitatea art. 31 alin. (3) din Legea nr. 1/2000 fiindu-i opozabilă de la data pronunțării deciziei de admitere a excepției, respectiv 20 mai 2008.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a intervenit după sesizarea Curții, urmează ca excepția având ca obiect prevederile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 1/2000 să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

2. Cât privește prevederile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 1/2000, Curtea observă că, potrivit acestora, se restituie foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor lor și construcțiile care au făcut parte din exploatarea forestieră la data trecerii în proprietatea statului a terenurilor forestiere ce se retrocedează în temeiul acestei legi. Curtea constată că prevederile criticate nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei juridice, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

În ceea ce privește invocarea art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție, Curtea reține că principiul accesului liber la justiție implică, între altele, adoptarea de către legiuitor a unor reglementări prin care se pot susține și valorifica dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil. Curtea constată că, în cauză, autorul excepției, care are calitatea de intervenient, a avut la îndemână calea procedurală a intervenției în interesul uneia dintre părțile procesului aflat pe rolul instanței de judecată, reglementată de art. 49 alin. 3 și următoarele din Codul de procedură civilă. Curtea observă că acesta a formulat cerere de intervenție, admisă de altfel de către instanță. Așa fiind, Curtea nu poate reține contrarietatea textelor de lege criticate în raport de dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3).

Totodată, Curtea constată că art. 31 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 nu contravine nici dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1), (2) și (3) privind garantarea dreptului de proprietate. În acest sens, soluția de restituire către foștii proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora a construcțiilor de pe terenurile forestiere ce se retrocedează în temeiul acestei legi este justificată de faptul că acestea au făcut parte din exploatarea forestieră **la data trecerii terenurilor forestiere în proprietatea statului**.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Direcția Silvică Sibiu în dosarele nr. 6.079/306/2007 și nr. 6.027/306/2007 ale Judecătorei Sibiu.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de același autor în aceleași dosare ale aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

* Decizia Curții Constituționale nr. 602 din 20 mai 2008 a fost publicată ulterior pronunțării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 15 iulie 2008.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 781

din 1 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28² alin. 3 și art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 74 alin. (4)—(6), art. 78 și art. 82 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28² alin. 3 și art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 74 alin. (4)—(6), art. 78 și art. 82 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Constantin Tudorachi în Dosarul nr. 1/81/2007 al Curții Militare de Apel.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Ministerul Apărării Naționale, domnul Felix Petcu, consilier juridic cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Apărării Naționale, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu poate fi reținută incompatibilitatea textelor de lege criticate cu dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau cu vreuna dintre celelalte dispoziții din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1/81/2007, **Curtea Militară de Apel a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28² alin. 3 și art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 74 alin. (4)—(6), art. 78 și art. 82 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Constantin Tudorachi, inculpatul care are calitatea de colonel militar în rezervă, într-o cauză penală aflată în stadiul procesual al recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât, pe de o parte, lipsesc unele cadre militare de accesul la o instanță ce îndeplinește toate condițiile de independență și imparțialitate, iar, pe de altă parte, instituie pentru magistrații militari un statut mai favorabil decât cel aplicabil magistraților civili. De asemenea, se critică posibilitatea judecării unor persoane civile de către instanțele militare.

Curtea Militară de Apel apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului Ministerului Apărării Naționale, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 28² alin. 3 și art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 28² alin. 3: „*Curtea Militară de Apel: [...]*

3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor pronunțate de tribunalele militare teritoriale în apel, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege.”;

— Art. 40 alin. 1: „*Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:*

- a) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;*
- b) s-a dat o hotărâre în primă instanță.”*

De asemenea, obiect al excepției îl formează și dispozițiile art. 74 alin. (4)—(6), art. 78 și art. 82 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, al căror conținut este următorul:

— Art. 74 alin. (4)—(6): „*(4) Judecătorii și procurorii militari sunt militari activi și au toate drepturile și obligațiile ce decurg din această calitate.*

(5) Salarizarea și celelalte drepturi cuvenite judecătorilor și procurorilor militari se asigură de Ministerul Apărării Naționale, în concordanță cu prevederile legislației privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești și cu reglementările referitoare la drepturile materiale și bănești specifice calității de militar activ și, respectiv, de salariat civil al acestui minister.

(6) Acordarea gradelor militare și înaintarea în grad a judecătorilor și procurorilor militari se fac potrivit normelor aplicabile cadrelor permanente din Ministerul Apărării Naționale.”;

— Art. 78: „*(1) Judecătorii și procurorii beneficiază de despăgubiri acordate din fondurile bugetare ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale Ministerului Justiției, Ministerului Public*

sau, în cazul judecătorilor și procurorilor militari, din fondurile Ministerului Apărării, în cazul în care viața, sănătatea ori bunurile le sunt afectate în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu acestea.

(2) Despăgubirile prevăzute la alin. (1) se acordă în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii.”

— Art. 82 alin. 7: „Judecătorii și procurorii pot opta între pensia de serviciu și pensia din sistemul public. Judecătorii și procurorii militari pot opta între pensia de serviciu și pensia militară de serviciu.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 20 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale privitoare la drepturile omului față de legile interne în ipoteza existenței unor neconcordanțe, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 124 alin. (2) și (3) care statuează că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Autorul excepției invocă în argumentarea criticii și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia susține, în legătură cu dispozițiile art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală, că acestea permit instanțelor militare să judece cauze în care sunt părți persoane care nu au calitatea de militari activi, contravenind astfel dreptului la un proces echitabil și „egalității părților în fața jurisdicțiilor”. Curtea nu poate reține critica prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, respectiv la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la un proces echitabil, precum și la art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală privind egalitatea în fața legii. Esențială este calitatea pe care persoana o avea la momentul săvârșirii infracțiunii, iar acest lucru este cu atât mai evident pentru ipoteza în care fapta săvârșită a avut legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului, cum este cazul în speță. În plus, prevederile art. 40 din Codul de procedură penală nu instituie niciun fel de discriminări între persoanele care, așa cum s-a petrecut în cazul autorului excepției, au fost trecute în rezervă după săvârșirea faptei, ele aplicându-se în mod egal tuturor învinuitorilor ori inculpaților aflați în aceeași situație juridică. De altfel, în virtutea dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este liber să reglementeze competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, cu condiția respectării celorlalte norme și principii prevăzute în Legea fundamentală, or, așa cum s-a

arătat mai sus, prevederile art. 40 din Codul de procedură penală se circumscriu textelor constituționale amintite.

În susținerea criticii de neconstituționalitate se invocă și Cauza *Maszni împotriva României*, 2006, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că instanțele militare, chiar dacă ar prezenta garanțiile de independență și imparțialitate necesare asigurării unui proces echitabil, ar putea, în concret, să pună părțile într-o situație de inegalitate. Față de această critică însă, instanța de contencios constituțional constată că nu este competentă să se pronunțe asupra modului în care instanțele judecătorești își duc la îndeplinire, în mod concret, competențele stabilite prin lege, astfel că eventuala nesocotire a atributelor de independență și imparțialitate, în anumite cauze individuale, nu poate face obiectul controlului exercitat de Curtea Constituțională.

În ceea ce privește dispozițiile art. 28² alin. 3 din Codul de procedură penală, se susține că sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, prin aceea că lipsesc cadrele militare inferioare și pe cele care nu îndeplinesc activități judiciare de accesul la o instanță ce îndeplinește toate condițiile de imparțialitate și independență, alta decât instanțele militare. Mai exact, autorul excepției este nemulțumit de imposibilitatea de a se adresa Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru exercitarea căii de atac a recursului. Cu privire la acest aspect, Curtea observă că, în jurisprudența sa constantă, a statuat că accesul liber la justiție nu are semnificația asigurării acestuia la toate structurile judecătorești. Explicația constă în aceea că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități diferite de exercitare a drepturilor procedurale.

În fine, în susținerea neconstituționalității dispozițiilor criticate din Legea nr. 303/2004 se arată că „prevederile legale care reglementează cariera militară a judecătorilor și procurorilor militari, cât și avantajele de care aceștia se pot bucura prin prisma carierei militare sunt în flagrantă contradicție cu dispozițiile constituționale ce prevăd că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”, precum și cu cele referitoare la egalitatea în fața legii, aceștia fiind favorizați față de judecătorii și procurorii civili. Curtea constată că această critică nu este întemeiată. Cu privire la acest aspect, prin Decizia nr. 375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005, Curtea Constituțională a reținut că numirea, promovarea și evoluția carierei de magistrat a judecătorilor și procurorilor militari se fac în aceleași condiții ca și în cazul magistraților de la celelalte instanțe judecătorești și parchete, iar calitatea de militar activ în cadrul Ministerului Apărării Naționale nu conduce la stabilirea unei relații de subordonare pe planul îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca magistrați.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28² alin. 3 și art. 40 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 74 alin. (4)—(6), art. 78 și art. 82 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Constantin Tudorachi în Dosarul nr. 1/81/2007 al Curții Militare de Apel.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 799

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581
din Codul de procedură civilă și ale art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă și ale art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Grantmetal” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.921/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.921/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă și ale art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Grantmetal” — S.A. din București în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale întrucât prin interdicția impusă instanței de fond de a nu face aprecieri asupra stării de fapt și asupra dreptului dedus judecării se îngreșează dreptul părților de a-și susține poziția cu privire la problemele de fapt și de drept ale cauzei, precum și asupra probelor necesare aflării adevărului. Pe de altă parte, în condițiile în care părțile nu sunt citate, se creează riscul discriminării uneia dintre acestea în raport cu cealaltă.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât, pe de-o parte, ordonanța președințială este o procedură specială în care instanța poate doar „pipăind fondul” să dispună măsuri cu caracter vremelnic, iar pe de altă parte, posibilitatea soluționării cererii fără citarea părților în primă instanță este justificată de existența urgenței.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă și ale art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu următorul conținut:

— Art. 581 din Codul de procedură civilă: *„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”;

— Art. 133 din Legea nr. 31/1990: *„(1) O dată cu intentarea acțiunii în anulare, reclamantul poate cere instanței, pe cale de ordonanță președințială, suspendarea executării hotărârii atacate.*

(2) Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauțiune.

(3) Împotriva ordonanței de suspendare se poate face recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor criticate raportate la prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 24 prin Decizia nr. 449/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 29 mai 2007, statuând că, în concordanță cu art. 21 din Constituție, legiuitorul a lăsat la latitudinea instanței, în temeiul rolului activ al judecătorului în procesul civil,

obligarea reclamantului la depunerea unei cauțiuni și stabilirea cuantumului acesteia. Instanța de judecată este singura în măsură să aprecieze asupra valorii cauțiunii în raport cu împrejurările existente în speță și cu scopul în care va fi depusă cauțiunea, respectiv despăgubirea celor prejudiciați prin întârzierea executării hotărârii adunării generale a acționarilor. Curtea a mai reținut că, prin procedura reglementată de art. 133 din Legea nr. 31/1990, este posibilă, în calea de atac a recursului, examinarea ordonanței de suspendare atât sub aspectul legalității, cât și al temeiniciei, astfel că prevederile art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție nu sunt încălcate.

Referitor la dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat prin Decizia nr. 1.235/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 14 februarie

2008, că legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură — cum este aceea că ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților — în considerarea unor situații deosebite. Astfel, specificul ordonanței președințiale este dat de faptul că măsurile luate pe această cale presupun urgența, sunt vremelnice, iar instanța de judecată nu poate să judece fondul dreptului. Prin urmare, Curtea a constatat că este pe deplin justificată soluția legislativă privind posibilitatea judecării ordonanței președințiale și fără citarea părților, dispozițiile art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă fiind constituționale.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă și ale art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Grantmetal” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.921/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 804

din 3 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. 1 și ale art. 316 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.927/219/2007, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. 1 și ale art. 316 din Codul de procedură civilă**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ioan Man în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui apel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât exclud posibilitatea ca hotărârea care prejudiciază interesele unei persoane care nu a fost parte în proces să fie atacată și de aceasta.

Tribunalul Cluj — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece recurentul are posibilitatea de a se adresa instanței

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. 1 și ale art. 316 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Man în Dosarul nr. 1.927/219/2007 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate,

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

de judecată pentru apărarea drepturilor sale prin formularea unei cereri proprii de chemare în judecată împotriva persoanelor care îi încalcă dreptul de proprietate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 294 alin. 1 și ale art. 316 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 294 alin. 1: *„În apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot face alte cereri noi. [...]”*;

— Art. 316: *„Dispozițiile de procedură privind judecata în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în acest capitol.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (2) și (3) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 294 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 424 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 26 iunie 2006. Cu acel prilej, Curtea a statuat că interdicția introducerii unor cereri noi în apel este justificată de caracterul devolutiv al apelului, iar nu de calitatea părților. Soluția derivă din rolul instanței de apel, și anume acela de a examina regularitatea hotărârii primei instanțe cu privire la pretențiile ce

au fost deduse în fața sa. De asemenea, Curtea a reținut că interdicția introducerii de cereri noi în apel nu îngreșește accesul liber la justiție, întrucât nimic nu împiedică părțile în proces să formuleze noi pretenții pe calea unei alte acțiuni civile.

Întrucât textul de lege criticat nu împiedică în niciun mod părțile interesate să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și intereselor legitime, iar în acest cadru să beneficieze de toate garanțiile ce caracterizează dreptul la apărare, respectiv dreptul la un proces echitabil, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a art. 24 din Legea fundamentală.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cu privire la susținerile autorului excepției referitoare la faptul că, fiind terț dobânditor al unui drept real, nu poate face recurs împotriva unei sentințe civile date într-un litigiu în care nu a fost parte, ceea ce contravine prevederilor constituționale ale art. 21 și celor ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate. Astfel, autorul excepției are posibilitatea de a se adresa justiției, pe calea unei acțiuni proprii, pentru apărarea drepturilor sale, în speță a dreptului de proprietate. Faptul că nu poate exercita o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un litigiu în care nu a fost parte nu are semnificația îngreșării accesului liber și efectiv la o instanță judecătorească.

De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 53 din Legea fundamentală nu sunt încălcate prin dispozițiile de lege criticate, deoarece nu s-a reținut restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională pretins a fi încălcată.

În ceea ce privește dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (2) și (3) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, precum și cele ale art. 1 din Protocolul 1 la Convenție, privind proprietatea, Curtea observă că acestea nu au relevanță în soluționarea excepției de neconstituționalitate referitoare la norma procesual civilă potrivit căreia în apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot face cereri noi.

În final, Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut desigur ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea a constatat că reglementările deduse controlului satisfac exigențele impuse de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21, art. 24 și art. 53 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. 1 și ale art. 316 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Man în Dosarul nr. 1.927/219/2007 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 822

din 7 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 lit. d)
din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Millennium Building Development” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 3 iulie 2008 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, iar, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 7 iulie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.222/120/2007, **Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Millennium Building Development” — S.R.L. din București într-o acțiune de contencios administrativ, introdusă de reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică, având ca obiect anularea autorizației de construire emise de primarul sectorului 1 București, textul de lege criticat constituind temeiul de drept invocat de reclamantă în acțiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

Potrivit art. 120, art. 121 și art. 122 din secțiunea a 2-a — „Administrația publică locală”, cuprinsă în cap. V — „Administrația publică” din Constituție, rezultă că, la nivelul comunelor și orașelor, autonomia locală se realizează prin consiliile locale alese și primarii aleși, aceste autorități administrative autonome având misiunea de a rezolva treburile publice din comune și orașe, în timp ce consiliul județean reprezintă autoritatea administrației publice al cărei rol este coordonarea activității consiliilor comunale și orașenești, în vederea realizării serviciilor publice de interes județean.

Dezvoltând prevederile constituționale de mai sus, Legea administrației publice locale nr. 215/2001 precizează că primarul este șeful administrației publice locale, autoritate unipersonală care emite dispoziții ce devin obligatorii după aducerea lor la cunoștința persoanelor interesate, iar consiliul județean și Consiliul General al Municipiului București reprezintă autorități colegiale având competențe de coordonare a activităților

consiliilor comunale și orașenești, respectiv ale sectoarelor din București. Chiar dacă legislația națională în materie instituie pentru administrația publică locală un regim de largă autonomie, se arată că există și elemente necesare de centralizare pentru asigurarea echilibrului corespunzător între organele centrale și cele locale, astfel cum prevede și art. 4 pct. 3 din Carta europeană a autonomiei locale, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997.

Totodată, legislația internă referitoare la „conservarea Patrimoniului Cultural Național Imobil” transpune în practică principiul constituțional al autonomiei locale, primarului revenindu-i, de exemplu, o serie de atribuții, astfel cum rezultă din art. 47 lit. a) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice sau art. 4 alin. (1) lit. c) pct. 2 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.

Or, dispozițiile art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 încalcă principiul autonomiei locale prin aceea că scot din competența primarilor — autorități executive — atribuția de eliberare a autorizațiilor de construire sau de desființare „pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate” și o includ în competența consiliului județean și a Consiliului General al Municipiului București — autorități colegiale, deliberative — în condițiile în care competența emiterii tuturor celorlalte autorizații de construire, modificare sau desființare a imobilelor revine, potrivit legii, primarilor. Se arată că o asemenea reglementare specială nu se justifică, deoarece autorizația de construire a unui imobil nu poate fi emisă în afara planurilor urbanistice, toate elaborate cu avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor și serviciilor deconcentrate ale acestuia, după caz. Așadar, protecția efectivă a zonelor de protecție a monumentelor istorice se realizează prin aceste mijloace, neavând relevanță dacă autorizația este eliberată de consiliul județean sau de primar.

Dispoziția art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 contravine și art. 122 alin. (1) din Constituție prin aceea că transformă consiliul județean, autoritate a administrației publice, constituită și investită cu atribuții de coordonare, într-un organism de execuție, respectiv de „eliberare” a unui anume tip de acte administrative individuale, care nu au nicio legătură cu normele fundamentale invocate.

De asemenea, textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte referitoare la principiul egalității și la interzicerea discriminării. Discriminarea negativă decurge din procedura greoaie și de lungă durată, cu cheltuieli suplimentare, la care sunt supuse persoanele care dețin în proprietate un teren aflat într-o zonă de protecție, în raport cu ceilalți proprietari de terenuri, cărora, pentru emiterea aceluiași tip de autorizații emise de primar, li se aplică proceduri clare, simple și operative.

În sfârșit, se arată că dispozițiile Legii nr. 422/2001 nu corespund nici exigențelor de tehnică legislativă sub aspectul necorelării și chiar contradicției acestora cu texte cuprinse în alte acte normative în vigoare, cum ar fi Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții. În sensul sancționării lipsei de coerență a legislației sunt menționate hotărâri pronunțate de Curtea Europeană Drepturilor Omului, de

exemplu în cauza *Păduraru contra României*, 2005 sau cauza *S.A. Dangeville contra Franței*, 2002.

Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ nu își exprimă opinia față de temeinicia excepției de neconstituționalitate, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia încheierea de sesizare a Curții Constituționale trebuie să cuprindă opinia instanței asupra excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul de vedere comunicat Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere arată că «Din analiza dispozițiilor legale nu rezultă încălcarea, sub niciun aspect, a principiului constituțional al autonomiei locale reglementat de art. 120 alin. (1) din Constituția României, republicată, care stabilește principiile pe care trebuie să se bazeze administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale. Textul analizat nu face decât să se conformeze acestor principii, precum și celorlalte dispoziții din Legea fundamentală, respectiv art. 122 alin. (2), care stabilește: „Consiliul județean este ales și funcționează în condițiile legii.”

Nici susținerea potrivit căreia este încălcat art. 122 alin. (1) din Constituția republicată nu poate fi primită, argumentele expuse în acest sens referindu-se de fapt la aspecte de interpretare a dispozițiilor legale și nu la motive de neconstituționalitate a dispozițiilor vizate, ceea ce face obiectul activității instanțelor de judecată.

Cât privește invocarea încălcării art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, apreciem că principiul egalității cetățenilor în fața legii nu este afectat, câtă vreme textul de lege se aplică tuturor celor aflați într-una dintre situațiile expuse de ipoteza normei legale.»

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice sunt neconstituționale, sub aspectul nerespectării art. 120 alin. (1) și art. 122 alin. (1) din Constituție.

Referitor la critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 120 alin. (1) din Legea fundamentală, privind principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, se arată, în esență, că, față de instituția primarului, consiliul județean și Consiliul General al Municipiului București sunt autorități colegiale cu atribuții de coordonare a activității consiliilor comunale sau orașenești, respectiv a celor de sector din municipiul București, în vederea ducerii la îndeplinire a serviciilor publice de interes județean sau la nivelul capitalei. Or, excluderea, prin dispozițiile art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001, din sfera competenței primarilor, în calitate de autorități executive, având un caracter unipersonal, a atribuției de a elibera autorizația de construire, modificare sau desființare având ca obiect imobilele situate în zona de protecție a monumentelor istorice, și comutarea acestei atribuții în sarcina consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, încalcă principiul autonomiei locale consacrat de art. 120 alin. (1) din Constituție. Dimpotrivă, dispozițiile art. 47 din aceeași lege, care prevăd competențele primarului în domeniul protejării monumentelor istorice, respectă acest principiu și sunt în acord cu prevederile Cartei Europene a Autonomiei Locale, care dispun că „exercițiul responsabilităților

publice trebuie, de manieră generală, să revină, de preferință, acelor autorități care sunt cele mai apropiate de cetățeni”. De aceea, nu se poate considera că dispozițiile art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 sunt justificate de interesul general al obiectivelor protejate și al lucrărilor de executat, pe motiv că acest interes ar depăși sfera de competență a primarului și s-ar încadra astfel în atribuțiile consiliului județean sau ale Consiliului General al Municipiului București, deoarece, indiferent de emitentul autorizației, adevărata autoritate care asigură o protecție efectivă, prin condiționarea emiterii autorizației de avizarea prealabilă, este Ministerul Culturii și Cultelor.

Cât privește critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 122 alin. (1) din Constituție, și aceasta este întemeiată, deoarece consiliul județean are atribuții de coordonare și nu atribuții de execuție, acestea din urmă revenind, potrivit legii, consiliilor comunale, orașenești sau municipale. Totodată, art. 122 din Legea fundamentală nu include consiliul județean în sfera autorităților prin care se realizează autonomia locală, acesta având atribuții în ceea ce privește raporturile dintre autoritățile locale, comunale, orașenești sau, dup caz, județene și autoritățile statului. De altfel, sunt de esență autonomiei locale dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și gestiona toate treburile publice, în baza mandatului reprezentativ din partea colectivității.

În legătură cu pretinsa neconstituționalitate față de art. 16 alin. (1) din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că aceste norme nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 noiembrie 2006, care au următoarea redacție: „*Consiliile județene și Consiliul General al Municipiului București au următoarele atribuții: (...) d) eliberează autorizații de construire sau de desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate, numai pe baza și în condițiile avizului Ministerului Culturii și Cultelor sau ale serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii și Cultelor, după caz.*”

Autorul excepției apreciază că textul de lege criticat contravine, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale art. 120 alin. (1), care consacră principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, respectiv principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice, ale art. 122 — „Consiliul județean” și ale art. 16 alin. (1), care instituie principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte referitoare la principiul egalității și la interzicerea discriminării, precum și ale art. 4 pct. 3 din Carta europeană a autonomiei locale, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, referitoare la întinderea autonomiei locale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să o respingă pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

I. Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001, prin raportare la prevederile art. 120 alin. (1) din Constituție

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, scoaterea, prin dispozițiile art. 48 lit. d), din competența primarilor —autorități executive — a atribuției de a elibera autorizații de construire sau de desființare „pentru imobilele aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate” și includerea acestei atribuții în competența consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București — autorități colegiale, deliberative — încalcă principiul autonomiei locale prevăzut de art. 120 alin. (1) din Constituție.

De altfel, din ansamblul criticilor de neconstituționalitate se deduce că acestea vizează aspecte ce țin de competențele primarului și de atribuțiile consiliilor județene și ale Consiliului General al Municipiului București, stabilite prin Legea administrației publice locale nr. 215/2001, Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, în corelare cu principiul autonomiei locale ce guvernează administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale.

Față de criticile formulate, Curtea observă următoarele:

Administrația publică locală este reglementată, potrivit Legii fundamentale, în secțiunea a 2-a, cap. V din titlul III, care cuprinde principiile de bază — art. 120, autoritățile comunale și orașenești — art. 121, consiliul județean — art. 122 și prefectul — art. 123.

În strânsă legătură cu normele enunțate sunt de menționat și prevederile art. 3 alin. (3) din Constituție referitoare la teritoriul României, care stipulează că „Teritoriul este organizat, sub aspect administrativ, în comune, orașe și județe. În condițiile legii, unele orașe sunt declarate municipii”.

Administrația publică locală din unitățile administrativ-teritoriale se circumscrie la autoritățile administrației publice locale prin care se realizează autonomia locală în comune și în orașe — consiliile locale alese și primarii aleși — și, respectiv, la consiliul județean. În ce privește consiliul județean, este de observat că textul art. 122 din Constituție, care definește consiliul județean ca autoritate a administrației publice pentru coordonarea activității consiliilor comunale și orașenești, în vederea realizării serviciilor publice de interes județean, este inclus în secțiunea a 2-a — Administrația publică locală — din cap. V al titlului III din Constituție, fiind supus aceluiași principii prevăzute de art. 120 din Constituție și celui de a fi ales în condițiile legii, stabilit distinct în art. 122 alin. (2) din Legea fundamentală.

Așadar, autorități ale administrației publice locale prin care se realizează autonomia locală sunt consiliile locale alese și primarii aleși la nivelul comunelor și orașelor, precum și consiliul județean.

De altfel, și în doctrină se precizează că „**autoritățile administrației publice locale sunt autorități ale administrației publice prin care se realizează autonomia locală, autorități administrative autonome, alese, ale comunelor, orașelor și județelor**”. Se au în vedere „**consiliile locale, primarii de la nivelul comunelor și orașelor, precum**

și consiliul județean, ca elemente componente ale sferei administrației publice locale”.

Potrivit art. 73 alin. (3) lit. o) din Legea fundamentală, organizarea administrației publice locale, a teritoriului, precum și regimul general privind autonomia locală se reglementează prin lege organică.

Legea administrației publice locale nr. 215/2001, transferând în planul legislației naționale „Conceptul de autonomie locală” din Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997, a prevăzut la art. 3 alin. (1) că „prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii”, iar la alin. (2) al art. 3 s-a stipulat că „acest drept se exercită de consiliile locale și primari, precum și de consiliile județene, autorități ale administrației publice locale alese prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat”.

Așa fiind, susținerea că „autonomia locală se realizează numai prin autoritățile comunale și orașenești” și că „art. 122 din Constituție, care reglementează Consiliul județean, nu îl include pe acesta în sfera autorităților prin care se realizează autonomia locală” nu poate fi primită. Autonomia locală nu poate fi restrânsă, așa cum se susține, doar la nivelul comunelor și orașelor, exercitată fiind de consiliile locale alese și de primarii aleși.

II. Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001, prin raportare la art. 122 alin. (1) Constituție

În opinia autorului excepției «**articolul 48 lit. d) transformă consiliul județean, autoritate a administrației publice constituită și investită cu atribuții de coordonare, într-un organism de execuție, respectiv de „eliberare” a unui anumit tip de acte administrative individuale, care n-au nicio legătură cu scopul prevăzut de art. 122 alin. (1) din Constituție**».

În ce privește competența conferită de art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 consiliilor județene și Consiliului General al Municipiului București de a elibera autorizații de construire sau de desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate, Curtea reține că aceasta este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 4 pct. 1 din Carta europeană a autonomiei locale, potrivit căreia „competențele de bază ale autorităților administrației publice locale sunt prevăzute de Constituție sau de lege. Totuși această dispoziție nu împiedică atribuirea unor competențe autorităților administrației publice locale, în scopuri specifice și în conformitate cu legea”. Totodată, la pct. 3 al art. 4 din Cartă se precizează că „exercițiul responsabilităților publice trebuie, de manieră generală, să revină, de preferință, acelor autorități care sunt cele mai apropiate de cetățeni. La atribuirea unei responsabilități către o altă autoritate trebuie să se țină seama de amploarea și de natura sarcinii, precum și de cerințele de eficiență și economie”.

Potrivit art. 122 alin. (1) din Constituție, administrația publică la nivelul județului se realizează prin consiliul județean care este definit ca fiind „autoritatea administrației publice pentru coordonarea activității consiliilor comunale și orașenești, în vederea realizării serviciilor publice de interes județean”. Textul constituțional consfințește competența de bază a consiliilor județene, dar nimic nu împiedică ca legiuitorul organic să atribuie consiliilor județene competențe specifice ca autorități ale administrației publice. În acest sens, Legea administrației

publice locale nr. 215/2001 conferă consiliilor județene, prin art. 91, mai multe categorii de atribuții, dintre care unele executive, precum și alte atribuții prevăzute de lege. Legiuitorul a apreciat ca autorizațiile de construire sau de desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate să fie eliberate de autorități deliberative — consiliul județean și Consiliul General al Municipiului București — ținând seama de semnificația acestor lucrări, prin raportare la interesul general al societății, scoțându-le din sfera competenței primarilor — în calitate de autorități executive, având un caracter unipersonal, fără ca prin aceasta să fie înfrânt vreun principiu de ordin constituțional. Art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 are un caracter special față de art. 4 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, care constituie sediul materiei privind competența de a emite diferențiat autorizații de construire de președinții consiliilor județene, de primarul general al municipiului București sau de primari, putând să cuprindă dispoziții derogatorii față de acesta din urmă.

Se mai susține că, întrucât „**autorizația de construire a unui imobil nu poate fi emisă în afara planurilor urbanistice general, zonal și de detaliu, toate elaborate cu avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor, rezultă că protecția efectivă se realizează prin aceste mijloace, neavând relevanță dacă autorizația este eliberată de Consiliu sau de primar**”.

Interesul protejării unor obiective declarate monumente istorice impune avizul Ministerului Culturii și Cultelor sau al serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii și Cultelor, după caz, în ceea ce privește autorizarea construirii sau desființării pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate, dar, prin natura sa, acest interes poate depăși sfera interesului local, intrând în sfera interesului general sau național, după caz. Importanța și valoarea deosebite ale unui anumit bun imobil declarat monument istoric, aparținând patrimoniului cultural local sau, după caz, patrimoniului cultural național, sunt cele care determină necesitatea ca un organ deliberativ și colegial să analizeze și să hotărască asupra emiterii unei astfel de autorizații. În acest sens sunt atât prevederile art. 4 pct. 3 din Carta europeană a autonomiei locale, mai sus citate și invocate, de altfel, de autorul excepției, cât și ale art. 91 alin. (1) lit. f) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, potrivit căreia consiliul județean îndeplinește și alte atribuții prevăzute de lege, în afara celor enumerate în text.

În vederea protejării monumentelor istorice din unitățile administrativ-teritoriale și a respectării prevederilor legale în acest domeniu, prin cap. II al titlului IV din Legea nr. 422/2001 au fost stabilite distinct atribuțiile autorităților administrației publice locale — consilii locale, primari, consiliile județene și Consiliul General al Municipiului București —, acestora din urmă fiindu-le atribuită și competența de a elibera autorizații de construire sau de desființare pentru monumente istorice și pentru imobilele aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate.

III. Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001, prin raportare la art. 16 din Constituție, precum și cu privire la unele probleme de tehnică legislativă

Cât privește critica de neconstituționalitate referitoare la pretinsa discriminare pe care textul de lege examinat o creează între acele persoane care obțin într-un mod mult mai facil autorizații de construire eliberate în temeiul prevederilor Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, față de cele ce se supun prevederilor art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001, Curtea constată că o astfel de critică este neîntemeiată, dată fiind evidenta deosebire dintre cele două categorii de subiecte de drept, destinate ale unor acte normative diferite, pe care autorul excepției le compară.

De altfel, așa cum menționează și Avocatul Poporului, dispozițiile art. 16 din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în drepturi, nu sunt incidente în cauza de față.

În sfârșit, Curtea nu poate reține nici critica referitoare la aspecte privind tehnica legislativă, lipsa de corelare sau chiar contradicția dintre diversele acte normative ce reglementează în domeniul eliberării autorizațiilor de construcții, întrucât Curtea Constituțională nu are competențe în ceea ce privește corelarea și armonizarea legislației în vigoare. Curtea verifică doar compatibilitatea legilor cu Constituția și nu se pronunță asupra eventualelor inadvertențe sau necorelări existente în legislație, probleme ce revin autorității legiuitoare.

IV. În raport cu considerentele menționate la pct. I—III, Curtea constată că prevederile art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 120 alin. (1) și art. 122 din Constituție, ale art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Millennium Building Development” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 836

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Răileanu în Dosarul nr. 25.637/245/2007 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 25.637/245/2007, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dumitru Răileanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul invocă art. 16 alin. (1), art. 21, art. 53 și art. 124 alin. (2) din Constituție și susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale deoarece, prin reglementarea judecării cererii de reexaminare de către însăși instanța care a aplicat amenda, justițiabilii în cauză sunt privați de accesul efectiv la justiție, pe de o parte, și sunt supuși unui tratament juridic discriminatoriu în raport cu titularii altor categorii de cereri adresate instanței, pe de altă parte.

Judecătoria Iași — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, însușindu-și motivarea invocată de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 care consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 260 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*.

De asemenea, faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului. Cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. Există în acest caz doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acestora, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Pe această cale nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de reexaminare nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor, întrucât aspectele analizate pe calea reexaminării sunt diferite de cele examinate în fond.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Răileanu în Dosarul nr. 25.637/245/2007 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 841

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, excepție ridicată de Mihai Gigel în Dosarul nr. 8.622/271/R/2007 al Judecătoriei Oradea — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care susține, în principal, că excepția de neconstituționalitate are caracter inadmisibil deoarece dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 au fost abrogate implicit prin efectul prevederilor art. 54 alin. (2) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, potrivit cărora „La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă (...) orice alte dispoziții contrare (...)”. În subsidiar, în ipoteza în care Curtea Constituțională apreciază că textul legal criticat este în vigoare, reprezentantul Ministerului Public consideră că acesta contravine prevederilor art. 25 și ale art. 53 din Constituție, deoarece restrânge în mod disproportionat exercițiul dreptului la liberă circulație. Deoarece măsura refuzului eliberării pașaportului sau a suspendării lui pe o perioadă fixă de 5 ani operează de drept, trebuie luate în considerare aspecte de oportunitate, iar orice restrângere a exercițiului unui drept trebuie motivată, particularizată și dispusă pe o durată

rezonabilă, ce nu poate depăși 3 ani, potrivit art. 38 din Legea nr. 248/2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.622/271/R/2007, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România.**

Excepția a fost ridicată de inculpatul Mihai Gigel într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 sunt neconstituționale în măsura în care stabilesc o restrângere a exercițiului unui drept — dreptul la liberă circulație — pe o perioadă fixă de 5 ani, fără a exista o restrângere proporțională (de exemplu de la 1 la 5 ani), în funcție de situația concretă care a determinat măsura dispusă (de exemplu, săvârșirea în formă consumată sau în forma tentativei, săvârșirea infracțiunii de trecere frauduloasă a frontierei unui stat străin sau cea de călăuzire). Prin urmare, stabilirea unei pedepse unice, invariabile, pentru o serie de infracțiuni diferite, prevăzute de art. 1—3 din aceeași ordonanță, contravine normelor art. 53 alin. (2) din Constituție, care permit restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți în anumite condiții, printre care și respectarea principiului proporționalității dintre măsura dispusă și situația care a determinat aplicarea acelei măsuri.

Judecătoria Oradea — Secția penală nu își expimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 sunt neconstituționale.

Astfel, măsura suspendării, pentru o perioadă de 5 ani, a dreptului de folosire a pașaportului sau refuzul eliberării pașaportului pentru cetățeanul român, condamnat în temeiul prevederilor referitoare la trecerea ilegală a frontierei unui stat străin, nu întrunește condițiile constituționale ale art. 53 prevăzute pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în sensul că nu se încadrează în niciunul dintre cazurile expres și limitativ stabilite la alin. (1) și nici nu respectă principiul proporționalității cuprins la alin. (2) al textului constituțional. Acest principiu presupune ca orice restricție să corespundă scopului pentru care a fost prevăzută, în anumite limite strict necesare, în funcție de situația dată. De asemenea, prin stabilirea acestei sancțiuni fixe — 5 ani de suspendare a dreptului de folosire a pașaportului — judecătorul nu are posibilitatea să decidă în funcție de situația concretă existentă.

În plus, se apreciază că ordonanța de urgență, în ansamblul ei, prin modul deficitar de redactare, nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă, întrucât nu îndeplinește cele patru criterii de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pentru ca subiectul de drept vizat să își poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării normelor acesteia. De asemenea, consideră că normele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 112/2001 au căzut în desuetudine, având în vedere calitatea României de stat membru al Uniunii Europene, în cadrul căreia este asigurată libera circulație a persoanelor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 septembrie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 252/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 9 mai 2002. Textul legal criticat prevede următoarele:

„Cetățeanului român condamnat în temeiul dispozițiilor art. 1—3 i se refuză eliberarea pașaportului sau, după caz, i se suspendă dreptul de folosire a acestuia pe o perioadă de 5 ani.”

Articolele menționate reglementează următoarele infracțiuni și pedepse:

Art. 1. — trecerea ilegală a frontierei unui stat străin, pedepsită cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani;

Art. 2. — racolarea, îndrumarea sau călăuzirea uneia ori mai multor persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei unui stat străin sau organizarea uneia ori a mai multora dintre aceste activități ilegale, pedepsită cu închisoarea de la 2 la 7 ani, și tentativa la cele două infracțiuni menționate;

Art. 3. — inițierea sau constituirea unei asocieri în scopul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 2 ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri, pedepsită cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

Autorul apreciază că textul de lege indicat contravine prevederilor art. 53 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, iar măsura dispusă trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau libertății.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Critica autorului excepției se întemeiază pe prevederile art. 53 alin. (2) din Constituție, sub aspectul încălcării principiului proporționalității, însă omite dispozițiile alin. (1) ale aceluiași text fundamental. Potrivit acestora, *„exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav”*.

Măsura cuprinsă la art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001, constând în refuzul autorităților competente de a elibera pașaportul sau de a suspenda dreptul de folosire a acestuia pe o perioadă de 5 ani, este dispusă împotriva cetățeanului român condamnat printr-o hotărâre judecătorească pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 1—3 din ordonanța de urgență, referitoare la trecerea frauduloasă a frontierei unui stat străin. Efectul prevederilor de lege criticate este, într-adevăr, restrângerea exercițiului dreptului la liberă circulație, prevăzut de art. 25 din Constituție și de art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, însă măsura contestată are caracterul unei măsuri speciale, instituite printr-un act normativ cu caracter special, ce vizează reglementarea și sancționarea comportamentului infracțional al cetățenilor români în străinătate.

Curtea apreciază că săvârșirea unor infracțiuni legate de trecerea frauduloasă a frontierei unui stat străin, în diferite forme de gravitate, prezintă un pericol social ridicat pentru acel stat a cărui graniță s-a trecut în mod fraudulos și, totodată, determină deteriorarea relațiilor externe ale României cu acel stat, cu grave consecințe sub numeroase aspecte referitoare la politica internațională, în ansamblul său. A fost opțiunea legiuitorului adoptată în cadrul politicii penale a statului ca, prin instituirea măsurii de restrângere a exercițiului dreptului de liberă circulație în străinătate pe o perioadă fixă de 5 ani, să se urmărească prevenirea și sancționarea unor asemenea fapte, ce au un impact negativ asupra imaginii României în lume și îngreunează desfășurarea în termeni amiabili a unor relații externe mutuale, în special în contextul în care țara noastră are calitatea de nou membru al Uniunii Europene.

În concluzie, Curtea constată că măsura prevăzută de art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 este necesară într-o societate democratică, impusă din rațiuni de apărare a securității naționale, a ordinii publice și a drepturilor și libertăților cetățenilor și vizează în egală măsură pe toți cei aflați în ipoteza normei, fiind, așadar, pe deplin justificată sub aspectul îndeplinirii condițiilor art. 53 din Constituția României și ale art. 2 pct. 3 și 4 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, excepție ridicată de Mihai Gigel în Dosarul nr. 8.622/271/R/2007 al Judecătoriai Oradea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 844

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată de Ionela Coculescu în Dosarul nr. 9.901/280/2007 al Judecătoriai Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă partea Florina Arsene, prin avocatul Iordache Sofronie, și partea Adriana Daniela Arsene, prin curator Severică-Ionel Neagu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că exproprierea nu are legătură cu partajul succesoral, reglementat de dispozițiile art. 728 din Codul civil.

Curatorul solicită, de asemenea, respingerea excepției pentru aceleași motive.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.901/280/2007, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil**, excepție ridicată de Ionela Coculescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul invocă art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție și susține că dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale, întrucât încetarea stării de indiviziune pe cale judiciară, prin partajarea în natură și stabilirea unei sulte, constituie un act de expropriere, contrar Legii fundamentale.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Judecătoria Pitești — Secția civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile prevederilor art. 728 din Codul civil, care au următorul conținut: „*Nimeni nu poate fi obligat să rămână în indiviziune. Un coerede poate oricând cere împărțea succesiunii, chiar când ar exista convenții sau prohibiții contrarii.*”

Se poate face învoire pentru suspendarea diviziunii pe termen de cinci ani. După trecerea acestui timp, învoirea se poate reinnoi.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) și (3) referitoare la garantarea proprietății private și condițiile în care poate opera exproprierea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul

controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 143 din 23 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 martie 2006, Curtea a reținut că „este de principiu că proprietatea, în majoritatea cazurilor, este pură și simplă. Sunt situații însă când proprietatea este afectată de modalități și prezintă forme speciale. O astfel de modalitate a proprietății o reprezintă proprietatea indiviză.

Această situație însă, uneori, nu este avantajoasă pentru proprietari și nici favorabilă pentru exploatarea economică a bunurilor, din cauza dificultății de a se exercita toate atribuțiile dreptului de proprietate. De aceea, pentru asigurarea unei bune circulații a bunurilor și în interesul coproprietarilor, legea prevede ca indiviziunea să poată lua sfârșit oricând și în mod liber. În consecință, art. 728 din Codul civil dispune că «*Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune*». Deși art. 728 se referă, în principiu, la partajul succesoral, el conține o regulă ce se aplică la toate indiviziunile, oricare ar fi izvorul lor, astfel că orice proprietar poate cere ieșirea din indiviziune prin partaj, fără ca ceilalți coproprietari să se poată opune, cu o singură excepție, anume cea prevăzută de alineatul 2, și anume posibilitatea coproprietarilor de a conveni să rămână în indiviziune pe termen

de 5 ani, cu posibilitatea reînnoirii acestei convenții la expirarea termenului”.

Așadar Curtea a reținut că textul art. 728 din Codul civil conține suficiente mijloace de asigurare a respectării normelor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private, reprezentând totodată o aplicare a principiului potrivit căruia „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*”.

De altfel, analizând criticile de neconstituționalitate și argumentele aduse în susținerea acestora, Curtea observă că pretinsa neconstituționalitate a textului de lege criticat este dedusă din nemulțumirea autorului excepției cu privire la modul de partajare al bunurilor aflate în indiviziune. În acest sens, Curtea constată că modalitatea efectivă prin care se realizează partajul succesoral este un atribut exclusiv al instanței de judecată, care trebuie să țină seama, la formarea și atribuirea loturilor, de criteriile stabilite prin dispozițiile art. 673⁹ din Codul de procedură civilă.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată de Ionela Coculescu în Dosarul nr. 9.901/280/2007 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 877

din 10 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

dosar, constatându-se lipsa autorului excepției și a celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Curții de Conturi a României solicită respingerea excepției, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate întrucât consideră că textul de lege criticat nu contravine art. 140 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.536/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, excepție ridicată de Dănuț Miculescu în Dosarul nr. 8.536/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă, pentru Curtea de Conturi a României, consilier juridic Mihaela Duță, cu delegație depusă la

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, excepție ridicată de Dănuț Miculescu într-o cauză având ca obiect despăgubiri civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este contrar art. 140 din Constituție, prin aceea că „nu prevede sesizarea instanței de judecată, ci sesizarea Colegiului jurisdicțional al Curții”. Or, autorul excepției consideră că, dacă Legea nr. 94/1992 ar fi fost armonizată cu Constituția, art. 31 alin. (2) „ar fi dat dreptul Curții de Conturi să sesizeze instanțele de judecată, iar aceasta ar fi avut reprezentativitate în instanță, în sensul că ar fi putut să stea în instanță ca reclamantă, putând formula acțiuni împotriva unităților administrative centrale sau teritoriale, sau ar fi putut reprezenta unitățile administrativ teritoriale în calitate de reclamante păgubite în instanță”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, arată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003, aprobată prin Legea nr. 49/2004, „activitatea jurisdicțională, precum și personalul Curții de Conturi au fost preluate de către instanțele judecătorești, iar potrivit art. 1 din ordonanță, până la constituirea instanțelor judecătorești specializate, litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi se soluționează de instanțele judecătorești ordinare”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992, republicată, sunt chiar în sensul art. 140 din Constituție, ca urmare a adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, excepție ridicată de Dănuț Miculescu în Dosarul nr. 8.536/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 16 martie 2000, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul cuprins: „(2) *Asupra rapoartelor, completul, astfel format, pronunță încheieri prin care dispune fie descărcarea de gestiune, fie sesizarea Colegiului jurisdicțional al Curții sau, după caz, a colegiului jurisdicțional al camerei de conturi, pentru stabilirea răspunderii juridice potrivit legii.*”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 140 referitoare la „Curtea de Conturi”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Potrivit criticilor formulate, art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 este neconstituțional întrucât „nu prevede sesizarea instanței de judecată, ci sesizarea Colegiului jurisdicțional al Curții”, ceea ce contravine art. 140 alin. (1) teza finală din Constituție, potrivit căruia, „[...] În condițiile legii organice, litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi se soluționează de instanțele judecătorești specializate”.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că art. 31 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 a mai făcut obiectul controlului de neconstituționalitate pentru motive asemănătoare celor din prezenta cauză și, de asemenea, prin raportare la art. 140 alin. (1) teza a doua din Constituție. Prin Decizia nr. 137 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 16 aprilie 2007, respingând excepția, Curtea a statuat că, „potrivit art. 140 alin. (1) teza finală din Constituție, litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi sunt soluționate de către instanțele judecătorești specializate, iar faptul că o structură din cadrul Curții de Conturi, denumită complet, sesizează instanțele judecătorești competente a stabili răspunderea juridică nu echivalează cu o încălcare a prevederilor constituționale sus-menționate”.

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 878

din 10 iulie 2008

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și ale art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia Mișu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și ale art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bright Maritime” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 5.907/212/2007 al Judecătoriei Constanța.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.907/212/2007, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bright Maritime” — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1), (2), (3), (4), (5) și (6) din Constituție. Potrivit dispozițiilor criticate, dreptul de servitute se exercită pe durata existenței capacității energetice, fără ca în cuprinsul legii să se prevadă despăgubirea prealabilă a proprietarului terenului afectat perpetuu de lucrarea energetică de utilitate publică. Caracterul perpetuu al aservirii terenului are semnificația unei exproprieri, întrucât proprietarul nu poate exercita dreptul de proprietate, astfel încât s-ar impune plata unei juste și prealabile despăgubiri, așa cum prevăd dispozițiile art. 44 alin. (5) din Constituție.

Judecătoria Constanța și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Autorul excepției de neconstituționalitate critică art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2007, având următorul cuprins:

— Art. 16: **„Drepturile și obligațiile care decurg din autorizația de înființare și din licențe**

[...]

(3) *Drepturile de uz și de servitute au ca obiect utilitatea publică, au caracter legal, iar conținutul acestora este prevăzut la art. 19 și se exercită pe toată durata existenței capacității energetice sau, temporar, cu ocazia re tehnologizării unei capacități în funcțiune, reparației, reviziei, lucrărilor de intervenție în caz de avarie.*

[...]

(6) *Proprietarii terenurilor afectate de exercitarea drepturilor de uz și de servitute de către titularii de licențe și autorizații pot solicita încheierea de convenții, conform prevederilor alin. (5).*

[...]

(9) *Proprietarii terenurilor și titularii activităților afectați de exercitarea de către titularii de licență și autorizații a drepturilor prevăzute la alin. (2) vor fi despăgubiți pentru prejudiciile cauzate acestora. La calculul despăgubirilor vor fi avute în vedere următoarele criterii:*

— *suprafața de teren afectată cu ocazia efectuării lucrărilor;*
— *tipurile de culturi și plantații, precum și amenajările afectate de lucrări;*

— *activitățile restrânse cu ocazia lucrărilor.*

Cuantumul despăgubirii se stabilește prin acordul părților sau, în cazul în care părțile nu se înțeleg, prin hotărâre judecătorească.

(10) *Dreptul de uz și de servitute asupra terenurilor proprietate privată, restrângerea sau încetarea unor activități prevăzute la alin. (2) se stabilește și se exercită cu respectarea principiului echității, a dreptului de proprietate și a minimeia afectării a acestuia.”;*

— Art. 19: **„Drepturile și obligațiile titularilor de autorizații de înființare și de licență asupra proprietății terților**

[...]

(3) *Dreptul de uz asupra terenului pentru asigurarea funcționării normale a capacității energetice se întinde pe toată durata funcționării capacității, iar exercitarea lui se face ori de câte ori este necesar pentru asigurarea funcționării normale a capacității. În exercitarea acestui drept, titularul licenței poate:*

a) să depoziteze materiale, echipamente, utilaje, instalații pentru întreținere, revizii, reparații și intervenții necesare pentru asigurarea funcționării normale a capacității;

b) să instaleze utilaje și să lucreze cu acestea;

c) să desființeze sau să reducă culturi, plantații ori alte amenajări existente și să restrângă activități ale proprietarului, în măsura și pe durata strict necesare executării operațiilor de întreținere, reparații, revizii sau intervenții pentru asigurarea funcționării normale a capacității, cu respectarea legislației în vigoare.

(4) *Titularul licenței este obligat să înștiințeze în scris proprietarul bunurilor, terenurilor sau activităților care vor fi afectate ca urmare a lucrărilor la capacitățile energetice, cu excepția cazurilor de avarii, situație în care proprietarii sunt înștiințați în termenul cel mai scurt.”*

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse la art. 44 alin. (1), (2), (3), (4), (5) și (6) referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția, Curtea reține că prevederile art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 instituie o sarcină gratuită care grevează proprietățile afectate de capacități energetice, pe toată durata existenței acestora. Această sarcină constă în obligația deținătorilor cu orice titlu ai acestor terenuri de a permite intervenția titularilor de licență pentru lucrări de rețehnologizare, reparații, revizie sau de remedierea avariilor, în baza drepturilor de uz și servitute a acestora din urmă asupra proprietăților respective. Aceste drepturi, stabilite potrivit art. 16 alin. (2) lit. a)—e) din lege, sunt acordate de legiuitor în scopul efectuării unor lucrări de utilitate publică, au caracter legal și se exercită pe toată durata existenței capacității energetice sau temporar, cu ocazia lucrărilor de intervenție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3), (6), (9) și (10) și ale art. 19 alin. (3) și (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bright Maritime” — S.R.L. din Constanța, în Dosarul nr. 5.907/212/2007 al Judecătorei Constanța.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

Curtea observă că, în argumentarea criticii sale, autorul excepției pleacă de la o premisă greșită constând în absolutizarea exercițiului prerogativelor dreptului său de proprietate, făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege”, ca și de acelea ale art. 136 alin. (5) care consacră caracterul inviolabil al proprietății private „în condițiile legii organice”.

Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este, așadar, competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea Constituțională constată că, prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Chiar dacă prin instituirea drepturilor de uz și servitute titularul dreptului de proprietate suferă o îngrădire în exercitarea atributelor dreptului său de proprietate, având în vedere că pe această cale se asigură valorificarea fondului energetic — bun public de interes național —, reglementarea legală în sine nu relevă nicio contradicție cu art. 44 alin. (3) din Constituție referitor la expropriere. Astfel, exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile energetice, cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora, deși are ca efect lipsirea celor interesați de o parte din veniturile imobiliare, nu se traduce într-o expropriere formală și nici într-o expropriere de fapt. În același sens cu cele expuse este și jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, ca de exemplu: Cauza „Sporrong și Lonroth împotriva Suediei”, 1982, în care s-a statuat că, întrucât autoritățile nu au trecut la exproprierea imobilelor petiționarilor, aceștia puteau să își folosească bunurile, să le vândă, să le lase moștenire, să le doneze sau să le ipotecheze. Prin urmare, s-a apreciat că nu se poate asimila situația cu o expropriere în fapt, deoarece, chiar dacă dreptul de proprietate a pierdut în substanța sa, el nu a dispărut.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 889

din 10 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România”, excepție ridicată de Ioan Brăescu, Ioan Iulian Brăescu și Daniel Brăescu în Dosarul nr. 740/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 740/45/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România”.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Brăescu, Ioan Iulian Brăescu și Daniel Brăescu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect o cerere de acordare a calității de luptător în rezistența anticomunistă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile „art. 5 din Legea nr. 173/2006”, prin faptul că impun un termen-limită pentru valorificarea unor drepturi prevăzute de lege, creează privilegii și discriminări în rândul titularilor acelor drepturi. În opinia autorilor, „această lege ar trebui să se aplice în permanență, fără termen de aplicare, deoarece mai sunt cetățeni care au formulat” cereri de constatare a calității de luptător în rezistența anticomunistă.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este

neîntemeiată, deoarece instituirea unui termen înăuntrul căruia titularul unui drept subiectiv își poate exercita prerogativa conferită de lege nu contravine principiului egalității în drepturi, atât timp cât tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei le este aplicabil același tratament juridic, fără privilegii și fără discriminări.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, modificată și completată, sunt constituționale. Acestea prevăd un termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii, în care persoanele aici prevăzute pot depune cerere pentru constatarea calității de luptător în rezistența anticomunistă, ceea ce nu este de natură a crea privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare. În plus, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în sensul constituționalității textului legal criticat, prin deciziile nr. 466/2005 și nr. 270/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 30 decembrie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 30 octombrie 2001. Din motivarea autorilor excepției, se constată însă că aspectele de neconstituționalitate formulate vizează numai prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, modificate prin articolul unic din Legea nr. 670/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 64/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 20 decembrie 2002, astfel că asupra acestora se va pronunța Curtea Constituțională. Dispozițiile art. 5 alin. (1) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 au următoarea redactare:

„(1) Cererea poate fi introdusă de persoana condamnată sau supusă unei măsuri administrative abuzive ori, după decesul acesteia, de soțul sau rudele până la gradul al patrulea inclusiv, până cel târziu la data de 31 decembrie 2003.”

În acest context, se impune a fi redate și dispozițiile art. II din Legea nr. 173/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 22 mai 2006, care prevăd următoarele: „Se acordă un termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, în care persoanele condamnate sau supuse unei măsuri administrative abuzive ori, după decesul acestora, soțul sau rudele până la gradul al patrulea inclusiv pot depune cerere pentru constatarea calității de luptător în rezistența anticomunistă.”

Autorii excepției apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că problema supusă criticii prin prezenta excepție de neconstituționalitate, respectiv instituirea unui termen înăuntrul căruia titularii dreptului subiectiv pot formula cerere pentru constatarea calității de luptător în rezistența anticomunistă, astfel cum prevede art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, a mai fost examinată în jurisprudența

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, excepție ridicată de Ioan Brăescu, Ioan Iulian Brăescu și Daniel Brăescu în Dosarul nr. 740/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 891

din 10 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

armelor și munițiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Complexul de Porci” — S.A. din Brăila în Dosarul nr. 3.577/113/2007 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Dinu Harabagiu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind partea Societatea Comercială „Pază și Construcții” — S.R.L. din Brăila, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 din Legea nr. 295/2004 privind regimul

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că, pentru motivele expuse în

scris, dispozițiile art. 79 din Legea nr. 295/2004 contravin prevederilor art. 22, art. 23, art. 135 și art. 44 din Constituție. Mai menționează că punctul de vedere al Avocatului Poporului cuprinde referiri doar în ceea ce privește alin. (1) al art. 79, nu și cu privire la alin. (2) al aceluiași articol criticat.

Reprezentantul Ministerului Public conchuzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, deoarece textul de lege examinat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.577/113/2007, Tribunalul Brăila — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 79 alin. (1) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor”.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Complexul de Porci” — S.A. din Brăila într-o cauză comercială având ca obiect rezilierea unui contract de prestări servicii încheiat între părțile litigante.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 79 din Legea nr. 295/2004, prin aceea că permit doar anumitor unități specializate folosirea armelor letale pentru a asigura paza obiectivelor, contravin principiului egalității, îngădesc dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, precum și libertatea individuală ale salariaților din unitățile care nu pot beneficia de o asemenea protecție și încalcă obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și cea de a garanta și ocroti în mod egal proprietatea privată, indiferent de titular. În esență, se arată că textul de lege criticat favorizează unitățile de stat și valorile acestora, în detrimentul altor societăți private care au de apărut, în egală măsură, valori materiale importante, având drept consecință încălcarea tuturor drepturilor și principiilor fundamentale invocate.

Tribunalul Brăila — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că dispozițiile art. 79 din Legea nr. 295/2004 nu încalcă prevederile art. 16, art. 22, art. 23, art. 135 și ale art. 136 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 79 alin. (1) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor sunt constituționale. Instituirea unor reguli speciale privind autorizarea procurării armelor și muniției de către societățile specializate de pază nu contravin principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție, și sunt conforme, în același timp, regulilor constituționale prevăzute la art. 135, care stabilesc că accesul liber al persoanei la exercitarea unei activități economice bazate pe libera inițiativă se realizează în condițiile legii. Prevederile legale criticate dau expresie, totodată, preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. De asemenea, apreciază că dispozițiile art. 22, art. 23 și ale art. 136 din Constituție, invocate, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile

legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile „art. 79 alin. (1) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 30 iunie 2004. Întrucât atât autorul excepției, cât și instanța de judecată, prin opinia exprimată, au în vedere întregul articol 79 din lege, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor art. 79 din Legea nr. 295/2004, care au următoarea redactare:

Art. 79: Autorizarea procurării armelor și muniției de către societățile specializate de pază: „(1) *Societățile specializate de pază, constituite potrivit Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, pot fi autorizate, la cerere, să procure de la armurierii autorizați în acest sens:*

a) *numai prin închiriere, arme letale, precum și muniția corespunzătoare, cu excepția situațiilor în care aceste societăți sunt constituite în armurieri autorizați să efectueze operațiuni cu arme din această categorie.*

b) *sub orice formă prevăzută de lege, arme neletale, precum și muniția corespunzătoare.*

(2) *În funcție de activitățile legale de pază pe care le desfășoară, societățile prevăzute la alin. (1) pot fi autorizate să procure arme și muniție, după cum urmează:*

a) *în cazul activităților de protecție a persoanelor: arme de apărare și pază — numai pentru protecția persoanelor prevăzute la art. 14 alin. (2), iar arme de autoapărare — pentru protecția celorlalte categorii de persoane;*

b) *în cazul activităților de pază a obiectivelor, bunurilor și valorilor: arme letale cu destinație utilitară — numai pentru paza sediilor băncilor, partidelor parlamentare, șantiereleor arheologice, sediilor și punctelor de lucru ale societăților care desfășoară activități ce constituie monopol de stat, a sediilor armurierilor, depozitelor de arme, muniții, materii explozive, substanțe toxice, substanțe stupefiante și medicamente care conțin substanțe stupefiante, metale prețioase și pietre prețioase, obiectivelor la care se asigură paza cu jandarmi în cooperare cu societățile specializate de pază, poligoanelor în care se desfășoară activități cu arme letale, precum și a altor locuri prevăzute de lege în acest sens, iar arme neletale cu destinație utilitară — pentru activitățile de pază a celorlalte obiective, bunuri și valori, desfășurate potrivit legii;*

c) *în cazul activităților de pază a transporturilor unor valori importante: arme letale cu destinație utilitară — numai pentru paza transporturilor cu arme, muniții, materii explozive, substanțe toxice, substanțe stupefiante și medicamente care conțin substanțe stupefiante, metale prețioase și pietre prețioase, înscrisuri de valoare, sume de bani, titluri de credit, cecuri, precum și cu alte valori prevăzute de lege, iar arme neletale cu destinație utilitară — pentru activitățile de pază a celorlalte categorii de transporturi.*

(3) *Inspectoratul General al Poliției Române ține evidența centralizată a tuturor societăților specializate de pază autorizate să procure, să dețină și să folosească arme și muniție.”*

Autorul excepției apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 — „Egalitatea în drepturi”, art. 22 — „Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică”, art. 23 — „Libertatea individuală”, art. 135 — „Economia” și ale art. 44 alin. (2) (și nu art. 136, greșit indicat), care consacră principiul garantării și ocrotirii proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în esență, autorul acesteia critică faptul că, spre deosebire de vechea reglementare în domeniul regimului armelor de foc și al

munițiilor, respectiv Legea nr. 17/1996, art. 79 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor restrânge aria persoanelor juridice autorizate să procure, să dețină și să folosească arme letale numai la acele societăți specializate de pază prevăzute la alin. (2) lit. b) al articolului criticat — în principal, unități de stat, în opinia sa —, fiind excluse și, în consecință, discriminate, societățile comerciale cu capital privat care au ca obiectiv paza unor valori materiale la fel de importante ca și cele enumerate la art. 79 alin. (2) lit. b).

Examinând critica de neconstituționalitate, fundamentată pe prevederile art. 16, art. 22, art. 23, art. 44 alin. (2) și ale art. 135 din Constituție, Curtea constată că excepția este neîntemeiată.

Principiul egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție, are în vedere dreptul cetățenilor — deci, al persoanelor fizice — de a fi egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Prin Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, Curtea Constituțională a reținut că „Principiul egalității cetățenilor se aplică și persoanelor juridice, în măsura în care prin intermediul acestora cetățenii își exercită un drept constituțional, cum este asocierea în partide politice.” Or, dispozițiile art. 79 din Legea nr. 295/2004 nu se referă la exercitarea unui astfel de drept, ci au în vedere delimitarea unor categorii de destinatari ai prevederilor legale, din sfera societăților specializate de pază pentru autorizarea procurării armelor și munițiilor. Prin urmare, prevederile art. 16 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

Pentru aceleași rațiuni, nici dispozițiile art. 22 și ale art. 23 din Constituție, invocate, referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, respectiv la libertatea individuală, nu au incidență în cauză, în condițiile în care aceste norme se referă la persoane fizice, nu juridice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Complexul de Porci” — S.A. din Brăila în Dosarul nr. 3.577/113/2007 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

